

MONSTRES

Joan Carles González Pujalte

IV PREMI DE NARRATIVA VILA DE MUTXAMEL

aviva
Mutxamel
Agència de Promoció del Valencià

Tan sols monstres d'incerteses d'un sol significant

Jaume C. Pons Alorda

Amb aquella habitual violència amb què la tracta, ell li aparta el rostre d'una quasi plantofada després d'haver acceptat un petó com de compromís que ella li ha ofert en veure'l arribar com sempre amb una mà a la butxaca de l'americana i les celles angulosament enarcades. Com d'habitud, no està per orgues. Però ella insisteix, volent esgarrapar, d'aquell home a qui deu tant i a qui tantes coses pot recriminar, un gest de tendresa, una abraçada, una carícia, qualsevol gest humà cap a ella.

Ell, en un primer moment la rebutja, però després l'agafa pels braços, la gira i la posa contra el tocador. Ella hi posa, per sostenir-se, les mans fines d'ungles llargues pintades de laca roja en la superfície del moble. La doblega i li puja la falda estreta. Li abaixa les calces i sense cap preàmbul, la pren per darrere, com un minotaure pot prendre una ariadna.

Es veu al mirall. Els ulls negre sobre blanc. Amb una feixuguesa sorda que li esponja el cervell ensenyorint-se del seu rostre, tanca les parpelles i les torna a obrir i comprova, vençuda, que no somia. Ell li agafa el voluminós cabell i salvatgement tiba obligant-la a aixecar el front, com a un animal ferit en una cacera.

Ella tanca els ulls plorosos un cop més i el rímel li corre galtes avall fins al clot de la barbata. Ell li apropa la boca a les orelles i comença a dir-li insults com sempre fa si els negocis no li han anat com esperava. Ella es deixa fer i dir com la bèstia moribunda que sap que no pot fugir i és devorada de viu en viu pels xacals. Això és a la fi el que d'ella s'espera, que es venci a ella mateixa, que mori pel seu amo, per l'amo aquest que ho és de tantes coses.

Ella coneix l'espai, el coneix de fa molts anys. És la seva gàbia de maragdes. El saló de gust quasi rococó de vegades ple de gent on ell li fa ser qui no és per a pròpia diversió i admiració dels seus selectes convidats. La fa ballar, arrossegant-se davant d'aquella gent d'ànima arnada creant un glamour que fa més fàcil segellar segons quines negociacions tèrboles. Posa la vista per l'àmbit i veu la taula llarga, el sofà de

mil peces on ha rebolcat la seva carn sense desitjos amb d'altres carns enceses mentre ell fumava cigarros cubans; els mobles de noblesa falsa, les làmpades exagerades de llàgrimes que fan llums irisades, el mal gust del dimoni, els trofeus absurds de golf, de pàdel, de caça; caps d'animals dissecats amb ulls de vidre que ara contempen, des del no-res de la seva mort, com ell la fa seva penetrant-la fins els seus dedins més profunds, fins als seus sentiments més commovedors.

I el tocador. Aquest tocador amb mirall de forma rectangular on a ell sembla que li agrada satisfer les seves urgències virulentes que després apaivaga amb regals que a ella li cremen els dits si són anells, el coll esvelt i jove si són collarets; amb un foc que marca a ferro el seu territori. Aquest tocador on ella planta les mans, fusta noble de cent anys potser o més, manat restaurar i restaurat sense gràcia, amb calaixos de diferent mida on ella, quan ningú l'ha vista esmunyir-se entre els passadissos laberíntics de la mansió, en algunes ocasions ha furgat sense saber en realitat què buscava. Aquest tocador on ha trobat, remenant en tardes de ràbia, en nits d'insomni, algun document vell, coses sense ús, tabaqueres, encenedors, llibretes sense res escrit, alguna foto antiga del món d'ell. Aquest tocador on va descobrir no fa gaire, al fons absolut del calaix més petit una pistola petita que glateix a l'espera de ser utilitzada. Una pistola que ella va sostenir amb la seva mà de nacre mirant a un costat i un altre amb la cua dels ulls, sense saber què fer amb ella. Una pistola que havia descobert, potser oblidada per ell, potser la menys elegant entre tantes pistoles com té, amant com és de les amenaces i de les solucions ràpides. O la que mata menys bé, potser. Una pistola que és el seu secret, que ves a saber què fa allà protegida només per un mocador blanc que la cobreix.

Mai no havia tocat una arma. Era curta i de tambor, una colt retallada; va pensar recordant com li deien a això a les pel·lícules. En aquella ocasió, espantant-la, se li obrí el carregador i va veure que tenia cinc bales. Quan va sentir passes pel passadís, la va guardar al seu lloc i va dissimular l'emoció i la ràbia. Fins ara.

Ara, mentre aquest minotaure amb corbata i camisa arromangada la pren amb el fervor de les bèsties, ella se'n recorda. El seu fàstic va creixent a poc a poc pel seu estómac i una amargor grisosa se li posa a la gargamella com un cranc carnívor. És l'odi, això, l'odi tenaç que de fa temps sent per aquell condemnat mafiós que l'ha feta seva un cop més, que l'ha enredat en un món de purpurines i falsedats, d'on ja no pot sortir perquè amb ell la vida és el joc del tot o el no-res.

Pensa a fer-ho. Pam, pam, pam. Així de simple. Un tret al costat, que li travessi els intestins, que se allotgi a la tripa una bola de plom, que diuen que això fa mal. Un tret que li provoqui gran el patiment, tant de dolor com sigui possible per compensar una mica el que ell li ha provocat, a ella, e durant aquests últims anys, des que la va fer seva amb subterfugis i enganys, del diamant d'una adolescència difícil a l'escòria d'una maduresa infernal.

Amb les investides d'ell, les ànsies de mort d'ella es van accelerant i la seva mà va al calaix on és l'arma palpitant. Ell fa també algun so i ella l'espera, sàvia que és en aquestes coses, i acompanya els gemecs del mascle d'una forma molt cosmètica i gens natural, amb els seus propis gemecs.

Els grunys d'ell farien por en d'altres circumstàncies. Bufen des de les altres parets els trofeus, les figures tallades amb fustes africanes; semblen agafar vida les terracotes, aquelles burdes imitacions dels guerrers de Xian; obren la boca exageradament les dafnes de marbre percaçades pel braç violador d'Apol·lo, giren la cara les Venus de Coysevaux i alhora totes les reproduccions grolleres de famoses obres clàssiques que el porc, molt esnob, ha anat acumulant.

És pesant, dur, fred, de línies corbes i elegants aquest revòlver. El palpa. Palpa el tambor, que és com un testicle rígid, voluminós. Palpa el canó llarg i erecte, sexual. Els dits d'ella entren pel forat buscant quelcom de foc, restes d'una potència que li és necessària. Fa algun soroll. És difícil d'evitar en el silenci cavernós de la mansió. Sembla mentida que ell no vegi el que està fent, que no noti com té agafat el revòlver i el dit posat al gallet.

Forçant el canell, posa la pistola al seu flanc. Ell deu tenir els ulls tancats, com els tanca quan fornica, omplint-se el pensament de ves a saber quins carnivals macabres. I segurament una gota de suor espessa li va galta avall, enrogint-li el rostre porcí i ben afaitat.

Pensa que podria estar així, amb l'arma prement el greix d'aquell costat ple de sacsons tot el temps del món i ell no se n'adonaria pas. Toca amb l'acer lleument una costella del monstre. Imagina, dins d'aquell sac de merda, tot un món de misèria que travessarà el plom de la bala quan premi el gallet fins que trobi una sortida o s'entolli en qualsevol òrgan vital. Es veu a ella mateixa dempeus, rient del seu acte boig i al

porc que es retorça al terra en un toll de sang, intentant aixecar-se però relliscant en la seva misèria, mirant-la amb ulls interrogatius, quasi de nen. I llavors li ensenyaria el sexe, els pits d'una manera barroera, impròpia d'ella. Li diria *el vols?*, agafant-lo pel cabell enganxifós, bufetejant-lo, escopint-lo a la cara que ell tindria boteruda com de gorgònia perplexa de reconèixer la seva pròpia mortalitat.

I riuria brutalment abans de sortir per la porta i llençar la pistola a la primera paperera que veiés, sense dissimular massa, sense amagar-ho necessàriament, com qui no vol la cosa.

Això pensa. El temps no importa. No importen les ambulàncies, els cotxes de policia, les trucades nervioses a la porta, els anar i els venir, les mirades de desconfiança. Quan la detinguessin parlaria de com l'obligava, de com l'extorsionava, de com la maltractava. Ho diria tot. Explicaria els seus negocis bruts, aquell món d'anguiles sorrenques, aquelles il·legalitats que basteixen l'economia del seu reialme. El delataria. El món entendria de què parlava i li faria costat.

Llavors, després d'una condemna mitigada per l'opinió pública i els jutges comprensius, tornaria la vida. I qui sap si llavors trobaria l'amor definitiu en un home net que la fes la seva princesa. Delataria tot aquell món de putridesa, de rates i brossa, la gran claveguera a on es va veure arrossegada quan encara tenia tant per viure, quan encara era una nena d'un barri dels afores de tot. Ja veia a tots els col·legues d'ell corrents, tan *xulos* ara amb els seus barrets i corbates desmanegades, sense aquella dubtosa elegància de què sempre fan gala, amagant-se en les canonades, en els femers, donant-se patacades per les escales, ensopegant els uns amb els altres.

Les seves mans d'ungles vermelles. Les seves empremtes de tacte hàbil. Les seves mans brutes d'asprors i fluids malsans, tenen la clau que ha d'obrir la venjança, el punt final per als seus odis, la finestra que li permetrà tornar a ser ella mateixa, deslliurar-se de tota aquesta ferralla que l'ha empresonat. I tornar a casa, a l'illa vetusta on va néixer, amb els seus, que ignoren les seves desgràcies.

El seu dit es deté un instant en el punt exacte on la vida marca la resolució final de l'endevinalla que ens pesa des de la veixiga del sentit. I ell que s'embogeix de presses, que arremet amb furibunda impaciència, que empaita, monocord i brutal, desitjant ja l'orgasme. Les mans aspres del mascle l'engrapen, la tenen com a esclava.

I el dolor d'ella creix i el seu dit es tensa com la llengua corbada del ferro que l'alliberarà.

Llavors ho fa. Prem el gallet. Un instant en blanc passa pel seu cap. Els ulls se li ennuvolen d'una pólvora imaginada des d'uns instants abans.

El dit ha premut el gallet. El gallet ha accionat el percussor, el percussor ha accionat l'espai d'aire buit del tambor on hauria de ser la bala esperant l'empenta. Però la bala no hi és. Clac, clac. El tret no s'ha produït. És l'espai buit, la bala que faltava. Just aquella bala. Just aquella absència, aquell espai sense res, blanc. El món congelat en un instant.

Ell ha aturat les seves empentes salvatges. Dos cossos en una càpsula de somni. L'horror, va dir algú. El fred, la por, el no-res. El pantalò grotescament abaixat fins a les sabates xarolades a dos colors. El vestit pujat. Una mà en una natja. L'altra mà li tiba encara dels cabells. Els ulls cap al sostre, oberts com plats. El maquillatge fent-li meandres al racó de la seva bellesa. El canó d'una pistola impotent sembla perdre tensió, rigidesa.

Hi ha d'altres cinc possibilitats per al dispar. Hi ha d'altres cinc possibilitats de revenja. Hi ha d'altres cinc venjances possibles, d'altres cinc crueltats perpetrables, d'altres cinc monstruositats a l'espera de rebre l'ordre d'actuar.

I el silenci. I el quietisme es trenca com una copa amb la multiplicació dels esforços d'ell, que torna amb passió, violent, brutal. Xoquen les molles de carn, les natges, les pells xisclants, els abismes, les sangs en onades gegantines. Les ungles s'enfonsen en les carns, els dits es crispen, els músculs es tensen, les suors es barregen.

Ell gemega, crida, cavalca, salta, fica, treu. Ella també gemega, es dol, es trenca, es mou, remena. I se'n va. I s'acaba, s'estremeix, s'escorre en un sospir.

I de la mà li rellisca el revòlver encara prenyat de cinc ploms, que cau a la moqueta amb un so sord. Coc. Un so idiota. Un so tan idiota com ella, que a poc a poc va compassant la seva respiració a la respiració del mascle i el seu cor al cor, al seu pesar, d'aquell que és el minotaure que s'estima. Si és que els monstres estimen d'alguna manera.